

STANNA HÄR
av
Amanda Lundin

Del 2

Mitt hjärta fladdrar till när jag ser att sms:et är från Saga. Jag lyfter hastigt blicken från telefonen och ser efter henne i lokalen. Men hon är borta. Jag skriver ett snabbt svar. Sedan ställer jag mig upp.

- Jag ska... på toaletten, mumlar jag till Hugo.

- Okej bro.

- Vad har vi sagt om ”bro”?

- Pissa lugnt mannen.

- Ses snart.

Med min jacka i handen skyndar jag mot utgången. Miriam tittar efter mig, men jag stannar inte för att ge henne någon förklaring. Det får blir ett framtida problem. Utgången ligger bakom ett hörn, till höger om kassan. Jag rundar hörnet och det plingar till i ytterdörren när jag kliver ut på gatan.

Kylan slår emot mig med en osynlig våg. Det är januari och alldeles för kallt. Jag tar snabbt på mig ytterjackan och ser mig omkring. Skyltfönstren och gatlamporna lyser starkt i vintermörkret. Enstaka bilar susar förbi med fladdrande lyktor. Staden är täckt av ett tjockt lager snö. Saga står under ett hustak, i skydd mot det tilltagande snöfallet. Jag går fram till henne.

- Hej Saga.

- Hej Jonathan.

Hon tittar intensivt på mig, men jag har svårt för att möta hennes blick.

- Du vet tydligen hur man hälsar, säger Saga kyligt.

- Vadå?

- Du har inte sagt ett ord till mig på hela kvällen.

Jag vet inte vad jag ska svara.

- Hur länge tänker du fortsätta vara arg på mig? Frågar hon.

- Jag är inte arg på dig, säger jag.

En lögn.

Vi står tysta en stund. Saga sparkar i snön och jag kör ner händerna i jackfickorna. Våra andedräkter bildar små puffar av rök. Sedan säger hon:

- Varför ignorerar du mig om du inte är arg på mig? Jag förstår inte. Jag trodde att vi kunde fortsätta vara vänner.

Hon kliver ett steg närmare. När hon pratar skymtar hennes något för stora framtänder och detta ger henne ett unikt, flickaktigt utseende. Hennes bruna ögon är varma i kylan. Snöflingor fastnar i hennes ögonfransar och smälter på hennes rosiga kinder.

- Det är för kallt för att stå här. Ska vi åka hem till mig? Säger jag innan jag hinner tänka.

Saga tvekar.

- Jag vet inte... Miriam då?

- Det är lugnt. Jag skulle ändå åka hem snart.

En till lögn.

- Är det säkert?

- Vill du stå kvar här och frysa till is?

Hon ler och skakar på huvudet. Hennes näsa har blivit alldeles röd.

- Då drar vi.

Tillsammans går vi till min bil som står parkerad en bit bort. Jag skickar iväg ett sms till Miriam.

Känner mig hängig och åker hem nu. Jag tror jag har fått migrän. Förlåt, jag hade verkligen sett fram emot ikväll. Puss.

Inget svar kommer. Jag tillåter inte det dåliga samvetet att komma åt mig. Jag bygger upp en skyddande mur av förnekelse. Frågan är hur länge jag kan hålla den uppe. Jag känner mig gränslös. Konturlös. Precis som den fallande snön.

*

Klockan är halv elva när vi kliver in i min lilla etta. Lägenheten är mörk och tyst och möblerna avger långa skuggor på golvet. I luften hänger en svag doft av kaffe och såpa. Lägenheten är nystädad, då jag väntade besök från någon annan.

Klumpigt tar vi av oss ytterkläderna i den trånga hallen. Allt det osagda ligger mellan oss som ett tjockt dis. Våra tankar färgas av osäkerhet och tvekan.

- Vill du ha något? Typ kaffe eller té? Frågar jag.

- Gärna té, tack.

Jag tänder i lägenheten och skyndar in i kokvrån där jag gör i ordning två koppar med chai. Det är Sagas favorit. Saga sätter sig i soffan i mitt kombinerade vardagsrum och sovrum. Min lägenhet är sparsmakat inredd. Soffan är grå, framför ett begagnat soffbord i trä med obligatorisk teve på andra sidan. Sängen gömmer sig bakom ett vitt skynke i ena hörnet av rummet. Fönstren saknar gardiner. Bredvid soffan står ett litet skrivbord och det finns även en bokhylla i trä fylld med böcker.

Jag sätter med ner bredvid Saga med de rykande kopparna. Den kryddiga doften väcker minnen hos mig. Vi smuttar på téet en stund under tystnad. Sedan börjar jag prata.